

Uttalelse fra maoister i Afghanistan, 28. august

Vi publiserer denne uttalelsen fra Afghanistans (maoistiske) kommunistiske parti [CMPA] i oversatt utgave. Den er av interesse for alle som har fulgt utviklingen i Afghanistan de siste ukene. Vi oppfordrer til å spre artikkelen, i håp om å styrke den internasjonale solidariteten med folket i Afghanistan.

Talibans tilbakekomst og dens konsekvenser for Afghanistan

Kabuls fall til Taliban markerer slutten på en tragedie og begynnelsen til en annen for Afghanistans folk, som om Afghanistan er et land med stadige katastrofer og dets folk er dømt til endeløs lidelse. Frykt, usikkerhet og forvirring gjennomsyrrer samfunnet. Bekymringer om den dystre fremtiden har tatt bort alt håp og entusiasme fra folket. De fleste lider av ekstrem fattigdom, og menneskene som er fordrevet av krig sulter. Mange unge mennesker har forlatt sine skoler, høyskoler og universiteter og reist til Iran, i håp om å nå Europa via Tyrkia. Mange familier er strandet på grensen mellom Pakistan og Afghanistan, og de som har nådd pakistanske byer, overnatter i moskeer, bryllupshaller, hoteller og utendørs.

Imperialismen og reaksjonen, som har forårsaket denne store tragedien for folket i Afghanistan, er selv opptatt med å ordne opp i sine nederlag eller klynge til sine seire. Taliban er beruset av seieren og maktovertakelsen sin, og er engasjert i en intern kamp om krigsbyttet og oppdelingen av politisk

makt. Mange dager etter erobringen av Kabul, har ikke Taliban klart å etablere sin regjering. Dette tyder på at de står overfor alvorlige politiske utfordringer. Restene av marionettregimets væpnede styrker prøver hovedsakelig å redde sine liv og gjemmer seg, noen har forlatt landet, og noen har samlet seg i Panjshir (den eneste provinsen som ikke har blitt erobret av Taliban). Noen går i fotsprene til Abdullah og Karzai, utnytter Talibans amnesti, og håper å finne en plass for seg selv i rekkene hos Talibans Islamske Emirat.

Marionettregimet kollapset i løpet av få uker, og avslørte den historiske farsen som var det imperialistiske nasjonsbyggingsprosjektet. Marionettregimets sammenbrudd er ikke bare et nederlag for imperialistenes underordnede, men også et stort politisk, militært og ideologisk nederlag for den amerikanske imperialismen og dens allierte. For å frifinne seg selv fra ydmykelsen, klandrer de borgerlige politikerne i de imperialistiske landene inkompetansen til sine tjenere i Afghanistan for dette. Men disse desperate anstrengelsene vil ikke føre dem noe sted, og det tunge moralske, ideologiske og politiske nederlaget for de amerikanske imperialistene er uopprettelig. Mange marionettregimer har kollapset når deres mestere har trukket sin støtte tilbake, men det raske sammenbruddet til marionettregimet i Afghanistan var dramatisk og uventet. Denne hendelsen ble tragisk etterfulgt av en eksplosjon på Kabul flyplass, som drepte minst 150 mennesker og skadet 200 andre, inkludert 13 amerikanske marinesoldater og 28 medlemmer av Taliban.

Nederlaget for amerikansk imperialisme i Afghanistan er som Sovjetunionens og Storbritannias nederlag i dette landet. Akkurat som skjebnen til Ashraf Ghani er som Skjebnen til Najibullah og Shah Shujah.

De amerikanske imperialistene prøver å bevare en tilstedeværelse på Kabuls flyplass for etterretnings- og spionasjeformål. Kabuls lufthavn og Afghanistans luftrom er fortsatt okkupert av de amerikanske imperialistene og deres

allierte. Samarbeid bak kulissene mellom Taliban og de amerikanske imperialistene er i gang. Møtet mellom Taliban-nestleder Mullah Baradar og CIA-sjefen er en indikasjon på dette faktum. Tilbaketrekningen av USAs sikkerhet, etterretning og politisk personell fra Kabul betyr slutten på den militære okkupasjonen av Afghanistan, men det betyr ikke slutten på den amerikanske imperialismens og andre imperialisters innflytelse i Afghanistan. Dette vil fortsette med at Taliban tiltrekker seg tidligere representanter for marionettregimet som Abdullah Abdullah og Hamid Karzai og ved å gjenopprette det tidligere regimets militære og administrative institusjoner.

Den raske og overraskende seieren til Taliban sjokkerte folket i hele landet. Sjokkerende scener av mennesker som strømmer mot flyplassen, flykter til Iran, Pakistan og sentralasiatiske land, viser folkets frykt for Taliban. Folket i Afghanistan hadde ikke illusjoner denne gangen, fordi de kjente Talibans vesen. Derfor prøver Taliban å fremstå som forsonende for å få folkets samtykke og redusere frykten. Talibans «generelle amnesti» og løftet om å danne en «inkluderende» regjering har ikke dempet middelklassens, de intellektuelles og de ansattes frykt. Kvinner og nasjonale minoriteter er ekskludert fra den politiske arenaen, og mediefriheten er ytterligere innskrenket. 80 prosent av mediene er stengt ned. Kvinner har blitt utestengt fra å jobbe ute, bortsett fra i helsefasiliteter. Til tross for alt dette har Talibans løfter tiltrukket seg de reaksjonære borgerlige-føydale komprador-klassene og noen tjenestemenn fra det tidligere regimet. Taliban prøver ikke bare å tiltrekke seg tjenestemenn fra det tidligere regimet, men de prøver også å få støtte fra de amerikanske imperialistene og dets allierte og presentere seg som akseptable, men ingen av sjarmoffensivene vil skjule deres stygge ansikt fra massene.

Noen teknokrater som tidligere tilhørte marionettregimet har vist vilje til å jobbe med Taliban-regimet. Pashtun-

sjåvinistiske elementer er mer entusiastiske når det gjelder å låne støtte til Taliban. Etter deres syn, vil Talibans Islamske Emirate forsterke Pashtun-sjåvinismen og deres dominans i staten. Men ikke-Pashtun-elementene i marionettregimet er mer engstelige og fremmedgjorte fra Taliban. Imidlertid ville de kunne jobbe motvillig med Taliban-regimet, så lenge Taliban slipper dem inn. Disse korruperte elementene, som hevder å «representere» de undertrykte nasjonalitetene, bryr seg bare om sin andel i regjeringen, enten det er i det forrige marionettregimet eller Talibans islamske emirate.

Taliban snakker om å danne en «inkluderende» regjering, som de siste 20 årene også har blitt lovet av marionettregimene til Karzai og Ashraf Ghani. Noen har tolket dette som et tegn på at Taliban har endret seg. Det er ingen tvil om at Taliban har gjort endringer i sitt diplomati med de imperialistiske landene og landene i regionen de siste ti årene, og i tillegg forholder seg annerledes til den interne opposisjonen og folket i Afghanistan. Men som Taliban-talsperson Zabihullah Mujahid sa, har det ikke skjedd noen endring i Talibans ideologi og grunnleggende tro, selv om Taliban det siste tiåret har etablert relasjoner med imperialistiske og reaksjonære krefter og har fått erfaring på dette feltet. Spesielt etter å ha åpnet sitt kontor i Qatar og etablert relasjoner med resten av verden, har de tilegnet seg diplomatiske ferdigheter og årvåkenhet. På den andre siden har urbaniseringen i denne perioden økt, og antallet arbeidere og størrelsen på den utdannede befolkningen har økt. Taliban er tvunget til å moderere sin oppførsel for å vedlikeholde forholdet til disse landene og tiltrekke seg imperialistisk hjelp, og på den andre siden, forhindre hjerneflukt av politiske og administrative kadre fra landet. Taliban, slik som det forrige regimet, kan ikke endre tilstanden i landets økonomi, og som et resultat styrke det økonomiske grunnlaget for deres regjering. De har arvet en økonomi som er avhengig av imperialistisk bistand og et korrumpert byråkrati fra det

forrige regimet. En annen grunn til Talibans avhengighet av utenlandsk bistand er mangelen på tilstrekkelig innenlands inntekt og ødeleggelsen av landbruk og industri. Taliban kan ikke stole på massenes innovasjon og kreativitet, og derfor vil de ikke i sitt vesen være forskjellige fra det forrige regimet

I løpet av de siste tjue årene var Talibans viktigste slagord å avslutte den utenlandske okkupasjonen og opprette en regjering basert på islamsk Sharia-lov. Nå som de har muligheten, vil de konstruere et sjåvinistisk teokrati, basert på en trangsynt og ekstremistisk lesning av islam, som vil vedta religiøse lover som i stor grad vil begrense individuelle, sosiale, politiske og kulturelle friheter.

Kvinner, arbeidere, sosiopolitiske aktivister, politiske partier og grupper og kommunister vil bli undertrykt. Taliban søker å pålegge samfunnet politisk og kulturell lammelse. De søker full lydighet mot sitt styre. Mullahene vil fungere som samfunnets intellektuelle, moralske og politiske veiledere for befolkningen. Sekulære partier vil ikke få lov til å operere, selv de andre islamske og jihadi-partiene vil ikke få lov til å operere. Undertrykkelse og fortielse av rettigheter og frihet vil føre til motstand mot Taliban. Taliban har en motstridende tilnærming i møte med ungdom og intellektuelle arbeidere. På den ene siden trenger de deres kapasitet og kompetanse på de administrativ-politiske sfærene, og på den andre siden vil trangsyntheten deres skape alvorlige hindringer og undertrykke dem.

Etnisk sjåvinisme vil være en annen grunnleggende egenskap ved Taliban-regimet. Under dekke av islamsk enhet avviser Taliban kravene fra de undertrykte nasjonalitetene, og sier at de er mot islam. Selv om Taliban denne gangen har noen usbekiske, tadsjikiske og sunni-hazaras i sine rekker, hindrer ikke dette Taliban i å konsentrere politisk makt i hendene på Pashtun-herskerklassene, noe som vil føre til flere sosiale antagonismer og etniske splittelser.

En annen utfordring Taliban står overfor er de interne splittelsene mellom de ulike fraksjonene, som også har en intraetnisk dimensjon. Ashraf Ghanis regime hadde konsentrert makt i hendene på de østlige Ghaljai-pashtunene, som var en faktor for indre friksjoner i regimet.

Det er flere fraksjoner i Taliban, de to viktigste fraksjonene er Quetta Shura ledet av Mullah Haibatullah, og Peshawar Shura ledet av Sirajuddin Haqqani. Fraksjonene ledet av Mullah Mansour og Mullah Yaqub må imidlertid også nevnes. Derfor er den mest umiddelbare utfordringen Taliban står overfor forskjellene mellom de ulike Taliban-gruppene på den ene siden og forskjellene mellom rekkene og ledelsen på den andre. Hovedfraksjonen ledet av Mullah Haibatullah er *Durrani*, og deres forskjeller med Haqqani-fraksjonen, ledet av Sirajuddin Haqqani og Khalil Haqqani, som er *Ghaljai*, er tydelige. Derfor handler betydningen av «inkluderende» regjering i utgangspunktet om en maktfordeling blant forskjellige Taliban-fraksjoner, fordi hoveddelen av Taliban-ledelsen er fra de tre provinsene Kandahar, Helmand og Uruzgan.

Andre utfordringer Taliban står overfor er maktdeling med andre etniske grupper og nasjonaliteter. Noen væpnede styrker i det tidligere regimet har samlet seg i Panjshir under kommandoen til Ahmad Masoud (sønn av avdøde Ahmad Shah Masoud), som ønsker en del av den politiske makten. Noen andre væpnede styrker fra marionettregimet er spredt over hele landet sammen med utstyret deres. Å avvæpne disse styrkene er et annet problem Taliban står overfor. Den forferdelige eksplosjonen på Kabul flyplass har avslørt Talibans manglende evne til å gi sikkerhet til folket.

Eksternt er Taliban-regjeringen under press fra imperialistiske og reaksjonære makter, og spørsmålet om anerkjennelsen av Taliban-regimet er fortsatt et spørsmål om tvetydighet. Da den pakistanske utenriksministeren var på besøk i sentralasiatiske land og Iran, søkte han samtykke fra disse landene til å anerkjenne Taliban-regjeringen. Verdens

anerkjennelse av Taliban-regjeringen ville ikke endre deres vesen. Uansett hva, vil Taliban-regimet være teokratisk og antimenneskelig og stå mot interessene til de slitne massene i Afghanistan. Frigjøringen av massene vil bare oppnås gjennom en nydemokratisk revolusjon, som styrter imperialismen og de borgerlige, føydale kompradorklassene.

Kort sagt, nederlaget til de amerikanske imperialistene i Afghanistan demonstrerte deres militære, politiske, ideologiske og moralske konkurs, og den farsen det imperialistisk pålagte nasjonsbyggingsprosjektet var. Dette vil hjelpe oss med å forkaste illusjoner, og utvikle og forbedre motstands- og kampånden hos massene. Den teokratiske og voldelige naturen til Talibans regime vil uunngåelig få masser av folket til å slutte seg til den politiske kampen mot dem. Derfor må vi identifisere og analysere mulighetene og utfordringene partiet og den revolusjonære kampen står overfor, og forberede oss deretter på å møte de nye utfordringene og kanalisere massenes anti-Taliban-holdninger for å styrke den revolusjonære kampen.

Afghanistans kommunistiske (maoistiske) parti

28. august 2021